

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zastoupen JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2013, čj. KUOK 5797/2013, sp. zn. KÚOK/105389/2012/ODSH-SD/310, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2013, čj. 22 A 50/2013 – 44,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2013, čj. 22 A 50/2013 – 44, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce dne 6. 9. 2012 řídil osobní automobil značky Honda Civic v obci Klenovice na Hané. Hlídka Policie ČR, Dopravního inspektorátu Prostějov mu pomocí měřícího zařízení v místě, kde je stanovena maximální rychlost 50 km/hod., naměřila rychlost jízdy 97 km/hod. (tj. 94 km/hod. po odečtení možné odchylky +/- 3 km/hod). Policejní hlídka na místě sepsala oznámení o přestupku, které obsahuje rovněž vyjádření žalobce a jeho podpis. Žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (zákon o silničním provozu) - překročení povolené rychlosti v obci. Tím měl spáchat přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

[2] Rozhodnutím Magistrátu města Prostějov ze dne 14. 11. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše zmíněného přestupku a byl mu uložen trest ve formě pokuty ve výši 6000 Kč a zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku označeným rozhodnutím potvrdil závěry prvostupňového orgánu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně žalobu. Krajský soud se neztotožnil s žalobní námitkou, podle níž správní orgány nezákonně odmítly zastoupení žalobce zmocněncem ze zahraničí (s adresou pro doručování v Panamě). Další dva žalobní body krajský soud naopak shledal důvodnými. Správní orgány tak měly nedostatečně zjistit skutkový stav a porušit žalobcovo právo vyjádřit se ke shromážděným podkladům před vydáním rozhodnutí. Proto krajský soud rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.

Shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[5] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel vyvrací jakékoliv pochybení při zjišťování skutkového stavu. Nesouhlasí se závěry krajského soudu o tom, že měl správní orgán vyslechnout zasahující policejní hlídku. Tvrzení krajského soudu o nepoužitelnosti úředních listin jako důkazních prostředků se nemůže na oznámení o přestupku vztahovat. Tato listina obsahuje údaje, které jsou svou povahou neodkladné a neopakovatelné, a tak je lze jistě jako důkaz v přestupkovém řízení užít. Žalobce se sám připravil o právo vyjádřit se k podkladům před vydáním konečného rozhodnutí ve věci. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, žalobce sám se o toto právo připravil tím, že se nedostavil na ústní jednání.

[6] Žalobce ve svém velmi obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti (které z valné části kopíruje obsah žaloby) nejprve napadá samotnou včasnost kasační stížnosti. Žalovaný nebyl řádně vyzván k doplnění blanketní kasační stížnosti a její doplnění o kasační body bylo podáno až po uplynutí lhůty přípustné pro podání kasační stížnosti. Zdejší soud by měl tedy případ odmítnout řešit. Pokud by se tak nestalo, navrhuje žalobce kasační stížnost zamítnout. Co se týče první kasační námítky, shledává žalobce zásadní pochybení správního orgánu v tom, že nevyhověl jeho návrhu na výslech zasahující policejní hlídky a místo toho se omezil pouze na konstatování o nadbytečnosti důkazu. Správnost postupu měření totiž nelze odvodit toliko na základě shromážděných podkladů a výslechem je nutné například zjistit, zda hlídka při měření postupovala dle návodu k obsluze měřicího přístroje. Přitom tato skutečnost má zásadní vliv na posouzení, zda byl přestupek skutečně

pokračování

spáchán či nikoliv. Pokud jde o použitelnost písemných podkladů k prokázání viny žalobce, ty jsou z důvodu povahy těchto listin jako důkaz nepřijatelné. Ani fotografie z měřicího přístroje nemůže být plnohodnotným důkazem, jelikož nezaručuje původnost naměřených údajů, a postupem správního orgánu tak došlo k deformaci důkazu. K druhé kasační námitce žalobce uvádí, že postup správního orgánu nelze zhojit argumentem, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání. Jak u žalobce, tak u jeho zmocněnce existoval pádný důvod jejich nepřítomnosti na jednání. Kromě toho se žalobce velmi obsáhle vyjadřuje k přípustnosti zastoupení obecným zmocněncem ze zahraničí v řízení před správními orgány.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom, že by napadený rozsudek trpěl vadami, k nimž je Nejvyšší správní soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud k argumentu žalobce o opožděnosti kasační stížnosti podotýká, že včasné podaná kasační stížnost, která nicméně postrádala důvody, byla na základě výzvy zdejšího soudu doručené stěžovateli dne 13. 2. 2014 doplněna do šesti dnů, tj. měsíční lhůta stanovená v § 106 odst. 3 s. ř. s. byla dodržena, a to dokonce se značnou časovou rezervou. Argumentace žalobce o uplynutí lhůty k doplnění kasační stížnosti je proto nedůvodná.

[9] Nejvyšší správní soud předesílá, že v řízení o této kasační stížnosti není a nemůže být posouzena otázka postupu správních orgánů při odmítnutí zastupování žalobce zmocněncem s bydlištěm v Panamě. Právě o této otázce velmi obsáhle pojednává žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Dle § 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. je zdejší soud vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Žalobce, který stěžovatelem není, má podle § 109 odst. 1 s. ř. s. právo vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti, nemůže však kasační stížnost, namísto stěžovatele, rozhojňovat o body, které sám stěžovatel spornými nečiní.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž správní orgány zjistily skutkový stav věci dostatečně a proto nebylo třeba provádět důkaz výsledkem zasahujících policistů [III.A., důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Následně zvážil, zda byl žalobce v rozporu se zákonem připraven o právo vyjádřit se k podkladům před vydáním konečného rozhodnutí ve věci [III.B., § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III.A.

Neprovedený důkaz výsledkem zasahujících policistů

[12] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele mj. proto, že správní orgány neprovedly důkaz výsledkem zasahující policejní hlídky. Úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží dle krajského soudu „jako důkazní prostředek, nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek. Jedná se tudíž spíše o jakousi předběžnou informaci o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Provedení výsledku obou zasahujících policistů, vzhledem k povaze věci, pokládal soud za žádoucí, zejména pak s ohledem na argumentaci žalobce uváděné v obsahu oznámení přestupku, v části označené „vyjádření a podpis řidiče, který se přestupku dopustil“. Správní orgány však zůstaly nečinné, tím došlo k pochybení, které mělo za následek i nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. V projednávané věci tedy měl správní orgán dle krajského soudu vyslechnout zasahující policisty z vlastního podnětu“ (s. 8 rozsudku).

[13] S tímto stěžovatel polemizuje a upozorňuje, že přestupkové jednání žalobce bylo zdokumentováno nezpochybnitelným způsobem (fotografie s naměřenými údaji). Výslech policistů byl proto dle stěžovatele nadbytečný. Pokud krajský soud konstatuje, že měli být vyslechnuti zasahující policisté, měl by též sdělit, co by mělo být jejich výsledky prokázáno. Stěžovatel polemizuje též se závěrem krajského soudu, že by písemnost označenou jako „Oznámení o přestupku“ nebylo možno v přestupkovém řízení použít jako důkaz. Zejména údaje o osobě přestupce, místě a době spáchání přestupku, včetně údajů o vozidle a měřícím zařízení, jsou dozajista úkony neodkladné a neopakovatelné. Proto je lze v přestupkovém řízení, které je svou povahou řízením trestním, použít jako důkaz.

[14] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[15] Ve správním spise je evidováno oznámení přestupku Policie ČR, Územní odbor Prostějov, Dopravní inspektorát ze dne 10. 9. 2012, č. j. KRPM-119238-6/PŘ-2012-141206. Z něho vyplývá, že žalobce dne 6. 9. 2012 řídil osobní motorové vozidlo, tovární značky Honda Civic, registrační značky XY, bílé barvy, které mu bylo v obci Klenovice na Hané u č. p. 218 ve směru jízdy na obec Čelčice v 15:01 hod. naměřeno hlídkou DI PČR Prostějov překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy v obci. Vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 97 km/hod. Oznámení přestupku na předepsaném přestupku žalobce vlastnoručně podepsal s vyjádřením „přes obci Klenovice jsem jel cca 45 km/hod. Před koncem obce jsem vzhledem k tomu, že cesta byla úplně volná, přidal“. Dále ve spise je založen úřední záznam ze dne 6. 9. 2012, čj. KPRM-119238-1/PŘ-2012-141206 sepsaný a podepsaný celkem třemi zasahujícími policisty. Ze záznamu o přestupku ze dne 6. 9. 2012 s fotografií vozidla tovární značky Honda Civic shora uvedené reg. značky vyplývá, že v uvedeném čase a na uvedeném místě jel žalobce s popisovaným vozidlem rychlostí 97 km/hod., ačkoliv nejvyšší povolená rychlost v daném místě je 50 km/hod. Fotografie ukazuje žalobcovo vozidlo a v pozadí obytné domky. Měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD, ve spise je založen ověřovací list č. 170/12 vystavený AMS K22 ze dne 14. 8. 2012, potvrzující vlastníka měřidla, názvu a typu měřidla, podmínky měření, výsledek zkoušky, způsob vyznačení ověření na měřidle a platnost ověření, která končí dnem 13. 8. 2013. Z výpisu z evidenční karty žalobce ze dne 20. 9. 2012 vyplynuly 4 záznamy v přestupcích s aktuálním stavem bodového hodnocení = 4 body.

pokračování

[16] K tomu uvádí zdejší soud následující.

[17] Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. Ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011 – 68, bod 18).

[18] Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu) (viz body 20 – 22 cit. usnesení čj. 5 As 126/2011 – 68).

[19] Žalobce navrhl v odvolání stěžovateli provést důkaz vyslechnutím svědků, zasahujících policistů, a to s odkazem na početnou judikaturu Ústavního a Nejvyššího správního soudu. Žalobce argumentoval především tím, že ve spise není založen žádný použitelný a věrohodný důkaz a že takovýmto důkazem není ani úřední záznam. Stěžovatel navržený důkaz neprovedl. Toto neprovedení ve svém rozhodnutí odůvodnil tak, že provedení důkazu výsledkem policistů by bylo zcela nadbytečné a nevedlo by k žádnému novému zjištění. Přitom odkázal na dokumentaci založenou ve spise, především na fotografie z místa měření, které ukazují, že k měření došlo v zástavbě obce (tedy nikoliv mimo obec). Jiné námitky žalobce byly dle stěžovatele jen ničím neodůvodněnými spekulacemi.

[20] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že stěžovatel se ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), „soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy,

avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost“ [nález ze dne 4. 9. 2002 sp. zn. I. ÚS 113/02 (N 109/27 SbNU 213)]. Těmto ústavním požadavkům rozhodnutí stěžovatele vyhovělo.

[21] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že by závěry stěžovatele byly nesprávné. V podstatě veškerá argumentace žalobce směrem k provedení důkazů výsledkem policistů byla založena na (selektivní) citaci judikatury. Žalobce však svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu (viz více bod [15] shora) plynou jasné důkazy, že žalobce vskutku řídil v obci rychlostí o 44 km/hod více než byla povolená rychlost. Z fotografie jasně plyne, že se tak stalo v zastavěné části obce, byť žalobce v odvolání argumentoval, že jeho rychlost byla měřena mimo obec za značkou konec obce (k hodnotě úředního záznamu a oznámení o přestupku se Nejvyšší správní soud vyjádří dále). Argumentace žalobce, že fotografie jsou ve srovnání se svými elektronickými originály falzifikované, a že měl být ohledán skutečný pramen důkazu - fotografie na pevném disku, je čistou spekulací, neopírající se o žádná fakta (srov. shodně k totožné námitce rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, čj. 4 As 118/2013 – 61, bod 43).

[22] Ostatně veškerá v odvolání uplatněná žalobcova tvrzení byla jen ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy a žádné důkazy se správnímu orgánu nenabízely ani ze spisu nebo z kontextu věci. Není jasné, a v tom Nejvyšší správní soud dává naprosto za pravdu stěžovateli, co by vlastně výsledek policistů mohl pro věc samu přinést. Není smyslem takového výslechu, aby správní orgán zkoušel policisty ze znalosti manuálu k obsluze měřicího přístroje, ledaže by žalobce snesl věrohodné argumenty, které by tyto znalosti u zasahujících policistů zpochybnil.

[23] Lze souhlasit s obecnou tezí žalobce, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Z judikatury, o kterou se žalobce opírá, naopak vyplývá uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2007, čj. 2 As 93/2006 – 84).

[24] Žalobcovy výtky proti měření rychlosti jízdy a jeho správnosti zůstaly povýtce čistě obecné a akademické. K výslechu policistů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly i nadále významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například v případě, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní

pokračování

situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (viz věc řešená rozsudkem NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 – 51).

[25] Judikáty, kterých se dovolává žalobce v odvolání, a posléze v žalobě, a z nichž dovozuje absolutní povinnost vždy vyslechnout zasahující policisty, se věcně týkají jiné problematiky. Vesměš jde o situace, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takovýchto případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Neměl by se spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 – 27, body 10-11).

[26] Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, krom výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v žalobcově kauze ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek.

[27] Co se týče procesní hodnoty úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz shora cit. rozsudek čj. 6 As 22/2013 – 27, bod 11). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, třebaž v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, bod 35, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (takto rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2012, čj. 2 As 67/2011 - 89).

[28] Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení).

[29] Pokud se žalobce ve vztahu k úřednímu záznamu opakovaně odvolává na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, je nutno jej upozornit, že tento rozsudek neznamená nic více a nic méně než to, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. To vyplývá již z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu. V nynější věci však existovaly proti žalobci další důkazy

(zejména fotografie z měřicího přístroje a prvotní prohlášení žalobce na místě přestupku), které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou.

[30] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí o více než 40 km/hod vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Výslech policistů za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu ani žádná relevantní konkurující tvrzení, pak byl naprosto zbytečný (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35).

[31] Kasační námitka je tedy důvodná.

III.B.

Právo žalobce vyjádřit se k podkladům před vydáním konečného rozhodnutí ve věci

[32] Druhá kasační námitka polemizuje se závěrem krajského soudu, podle něhož žalobce nebyl řádně vyrozuměn o dokončení procesu shromažďování podkladů pro konečné rozhodnutí ve věci a tím byl zbaven svého práva na vyjádření a seznámení se s výsledkem dokazování.

[33] Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V obecné rovině je toto právo upraveno i v § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

[34] Krajský soud k tomu uvedl, že žalobce nebyl v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu správním orgánem I. stupně vyzván k tomu, aby se seznámil s podklady před vydáním rozhodnutí, nemohl proto seznat, že shromažďování podkladů pro zjištění stavu věci a následné rozhodnutí je ze strany správního orgánu dokončeno, nemohl tedy uplatnit své procesní právo ve smyslu § 36 odst. 1 tohoto zákona, tzn. navrhopat případné doplnění důkazů až do vydání rozhodnutí. Správní orgán nestanovil žalobci lhůtu, ve které lze navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, rovněž nestanovil ani následnou lhůtu, ve které se mohou účastníci vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

[35] K tomu uvádí zdejší soud následující.

[36] V nyní posuzovaném případě byl žalobce dne 10. 10. 2012 řádně a včas předvolán k ústnímu jednání, které se konalo dne 29. 10. 2012. Žalobce se jednání neúčastnil, správní orgány dovodily, že se tak stalo bez jakékoliv omluvy. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že krajský soud nezpochybnil závěr stěžovatele, že se žalobce neúčastnil jednání bez jakékoliv omluvy. Přitom právě toto jednání slouží k seznámení účastníka s podklady pro rozhodnutí. Ze správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při

pokračování

ústním jednání, jehož se žalobce neúčastnil, již nebyly provedeny žádné doplňující důkazy, které by byly nově ve spise založeny a správním orgánem I. stupně hodnoceny. Stěžovatel měl možnost se všemi podklady seznámit kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 29. 10. 2012. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil a ani před ústním jednáním, ani následně po něm, ve věci žádným způsobem nejednal. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvlášť vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí.

[37] Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu, který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli účastníci možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (shodně viz rozsudek ve srovnatelné věci ze dne 12. 5. 2011, čj. 9 As 76/2010 – 76).

[38] Nejvyšší správní soud má za to, že tento smysl § 36 odst. 3 správního řádu byl v daném případě naplněn. Žalobci v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by krajský soud dovodil, že bylo jakýmkoli způsobem žalobci odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí.

[39] I druhá kasační námitka je tedy důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a tak podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a rozhodne znovu o všech žalobních bodech, které žalobce před krajským soudem uplatnil. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu